

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН ЄДИНАТЕСЯ!

МОЛОДИЙ КОМУНАР

ІМ. ДІДЬКІВСЬКОГО

ОРГАН КІРОВОГРАДСЬКОГО ОБКОМУ ЛКСМУ

Рік видання X
 № 102 (1114)

• ВІВТОРОК •

26 СЕРПНЯ 1969 РОКУ
 Ціна 2 коп.

• ДОСВІД — В ОЛЕКСАНДРІВЦІВ

РУКАМИ ГОСПОДАРЯ

Коли невідомі хвилі донесли через ефір малиновий передзвін кремлівських курантів, а сонце тільки-тільки випливало з-за обриву, комсомолець Леонід Тарасов був уже в полі. Погладив рукою прохолодний метал машини — ніби вітався з своїм силосозбиральним комбайном. Басовиті заговорили двигун трактора, і ось тракторист Василь Федорович Пустовіт навис над комбайном на свого левомногого «Т-74». Ще мить, комбайн здригнувся і рушив вперед. Гострі ножі, немов бритвою, зрізали перші стебла високої і соковитої кукурудзи. Шофер Микола Дьогрик підвів свою машину кузовом точнісінько під брезентовий рукав транспортера. І потекла зелена ріка. Вправними руками розправляють ку-

Василь Федорович зупинить агрегат. Та все йде добре. А хороші справи — хорший і настрий. Справді, кого може лишити байдужим отака краса, створена працею людини. Стоїть величний лан кукурудзи, мов зеленій ліс, — високої, широколистої, з довгими качанами молочно-воскової стиглості. Навіть Василь Федорович — а він ось-ось виїде на пенсію — каже, що не пам'ятає, щоб так кукурудза вродила. Триста центнерів зеленої маси дає в середньому кожний гектар. Леонід множить цю цифру на 355 — кількість гектарів силосної кукурудзи. Солідна цифра! Леонід пригадав, як учора голова колгоспу Юрій Кирилович Коваленко говорив механізаторам:

— Силос — це наше

— У мене повний порядок, Юрію Кириловичу, — посміхнувся Леонід.

— Це добре, хлопе. Натискай дужче. Займеш перше місце серед комбайнерів — одержиш грошову премію.

Леонід кивнув головою. Премія — річ хороша, тим більше, що вона шану приносить. Але, відверто кажучи, він про неї і не думає. Просто працює на совість, як і всі комсомольці, зайняті в силосуванні. А їх он скільки: шофери Олександр Крамар, Іван Приймак, трактористи Мико-

— Згоден: працюють твої хлопці гарно. І їх приклад гідний наслідування. Тільки ж треба зайняти про себе. Написати, наприклад, звернення до сільських комсомольців району або навіть області.

Ця ідея запалила Василя. Він осідлав мотоцикла, навідав на робочих місцях членів комітету, комсомольців-механізаторів. Пропозицію, звернутись до сільської комсомолії із закликом активно включитись у заготівлю соковитих кормів, всі комсомольці підтрима-

Дев'ятикласники Анатолій Синьогуб і Микола Лисюк. Їх руки стали в пригоді.

ли радо. І ось ніч увечері мають відбутися збори.

...В Будинку культури Леонід прийшов у вихідному костюмі і білосніжній сорочці. Зустрілись тут всі, хто заготовляє корми, дбає про сити змівлю худоби. Одностайно прийняли звернення до всіх юнаків і дівчат колгоспів і радгоспів Кіровоградщини. При обговоренні звернення небагатослівний Леонід сказав:

— Працюватиму ще краще. Так, щоб ми першими в районі закінчили «зелені жививи».

А на святанні Леонід знову був у степу. Загуркотів і рушив з місця трактор, а за ним — комбайн. Падали на лафет підкошені стебла кукурудзи. Передня частина с'я, мов перла, в перших променях сонця, краплини роси спалились на благодатну землю. На ту землю, у якій такі дбайливі і працьовиті господарі — Леонід Тарасов і його друзі.

А. КРЯТЕНКО.
 Колгосп «Шляхом Леніна» Олександрівського району.

„УДАРНИЙ ФРОНТ— „ЗЕЛЕНІ ЖИВИВА“—

ДЕВІЗ КОМСОМОЛІ ОЛЕКСАНДРІВСЬКОГО РАЙОНУ

В обкомі ЛКСМУ

ЦЕ—ТВІЙ ЕКЗАМЕН, ХЛІБОРОБЕ!

В Постанові ЦК КП України і Ради Міністрів УРСР «Про заходи по поліпшенню кормовиробництва у колгоспах і радгоспах УРСР» перед сільськими трудівниками визначено важливі завдання, перетворення в життя яких дасть можливість сповна забезпечити громадське тваринництво грубими, соковитими та іншими кормами. Чимало у цьому напрямку мають зробити і молоді колгоспники, робітники радгоспів.

Надаючи важливого значення участі молоді в заготівлі кормів для худоби, бюро обкому комсомолу в своїй постанові зобов'язало міськкоми, райкоми ЛКСМУ, комітети первинних комсомольських організацій провести широку організаційську роботу по мобілізації всієї сільської молоді до участі в цій важливій справі. Комсомольці, всі юнаки та дівчата мають зробити свій вагомий внесок, заготовляючи сіно, скиртуючи поживні рештки, силосуючи зелену кукурудзяну масу, готуючи комбінований силос.

Перед комсомольськими організаціями поставлено, зокрема, завдання створити в усіх ударні комсомольські бригади, ланки, екіпажі, що заготовляють корми, розгорнути серед них дійове соціалістичне змагання, забезпечити його гласність, широко використати найрізноманітніші стимули заохочення.

Рекомендовано влаштувати в колгоспах та радгоспах ударні місячники, декадники, недільники по заготівлі кормів.

В цій справі мають чимало зробити і комсомольські «прожектористи», які повинні стежити за строками проведення робіт по кормовиробництву, якістю заготовлених кормів, боротися з безгосподарністю та марнотратством.

Бюро обкому комсомолу схвалило також починання комсомольців та молоді Олександрівського району, які вирішили за 14 робочих днів закінчити «зелені жививи» і створити півторарічний запас кормів для колгоспної худоби. Приклад цих ентузіастів гідний наслідування всієї сільської молоді області.

З метою активізації роботи комсомольських організацій, комсомольсько-молодіжних колективів, комсомольців та молоді на заготівлі кормів для громадського тваринництва обком комсомолу з 10 серпня по 10 жовтня ц. р. оголосив ударний обласний двомісячник по заготівлі кормів.

Для учасників двомісячника, які стануть переможцями, встановлено нагороди: туристські путівки в соціалістичні країни, цінні подарунки.

Редакції газети «Молодий комунар» систематично висвітлювати хід змагання молоді, яка заготовлятиме корми для громадської худоби.

МОЛОДІ НЕ ПІДВЕДУТЬ!

Наше господарство спеціалізується на виробництві зерна у рослинництві і молока та м'яса — у тваринництві. Звичайно, проблема кормів має для нас величезне значення. Не знаю, наскільки успішно ми її вирішували б, якби не активна праця комсомольців і молоді артіль.

В кінці травня ми засилосували 7 тисяч центнерів зеленої люцерни. Хто відзначився на силосуванні? Комсомольці. А коли висушили і спресували в тюки сіно, хто сказав його у скирту? Вони ж, комсомольці. Організували суботник і за якісь п'ять-шість годин вивершили он яку гору.

Зараз йде силосування кукурудзи, якої у нас 250 гектарів. На половині цієї площі кукурудза вже скошена. Силосні спорудження повинні бути соковитим кормом. Хочеться сказати найкращі слова про наших комсомольців, нашу чудову, працьовиту молоді. Від ранку до смеркання буксують силосозбиральні комбайни трактористи Федір Голінський і Микола Шевченко. Я б сказав, що вони не знають втоми. Але правильніше буде сказати, що вони нехтують нею, бо знають: від їхньої праці залежить дуже багато. Сумлінно трудяться шофери Петро Мошуренко, Микола Рябошапка, Петро Шевченко, тракторист Василь Зеленько (возить причеп), вантажники Борис Джоган, Федір Вовченко, Павло Дзюба, піонер вана Голінський. Коли я спостерігаю за їхньою роботою, то твердо знаю: завдання закласти 13 тисяч центнерів кукурудзяного силосу буде обов'язково виконано. І артіль восталі виробить і молока, і м'яса.

П. ДЖОГАН,
 секретар парторганізації колгоспу «Червоний прапор» Олександрівського району.

Кузов наповнений, можна їхати. Шофер Микола Дьогрик.

курудзяну масу дев'ятикласники — комсомольці Микола Винник і Анатолій Синьогуб. Минає шість-сім хвилин, і кузов з наросшими бортами наповнений до відкачу. Погодуючись, машина від'їжджає вбік, а на її місці вже тракторний причеп.

Леонід уважно слідкує за роботою агрегату. Праворуч від нього є сигнальна кнопка. Коли щось не ладиться, можна подати сигнал в кабінку трактора, і тієї ж миті

молоко і м'ясо. Дасте більше силосу — більше матимемо цих цінних продуктів.

Голова дуже уболіває за хід заготівлі зеленого корму. Ось і зараз, далеко біля лісосмуги, Леонід побачив знайомий газик Юрія Кириловича.

Через кілька хвилин машина порівнялася з комбайном. Агрегат зупинився.

— Як справи? — запитав голова, вийшовши з машини. — Технічної допомоги не треба?

ла Телевний, Олександр Мишустін, Петро Винник, Віктор Мулякко, вантажники Василь Козляр, Анатолій Мельник — всіх перелічити і пальців не вистачить. Комсомольський ватажок Василь Богачук не без гордості якось сказав секретареві партійної організації Івану Павловичу Манюку:

— Більшість людей, які зайняті на заготівлі силосу — це мої хлопці. Он які справи вершать!

Іван Павлович посміхнувся:

Ланковий Саміло Андрійович Винник: «Вміло закласти силос—це річ не проста!»
 Фото О. БРАЙКА.

НАШ АЗИМУТ

А У ВАС ЯКИЙ ПОРЯДОК ДЕННИЙ?

ПРОЧИТАВШИ останні рядки звітної доповіді і сіви на своє місце за столом президії комсомольських звітно-виборних зборів, я, чесно кажучи, відчув щирий жаль і сум. Через кілька днів відбуваю до Харкова на навчання в партійно-радянській школі. Це велика і радісна подія для мене, але, згодом, розставатися з вірними друзями, а якими майже півтора року перебував у зирі комсомольських справ, без суму не можна.

Виступає Леонід Кулик, секретар комсомольської організації третього відділка радгоспу. За ним Сорока Степан, тракторист. А ось, бачу, руку підносить Василь Щербук... Чую, йде мова про відмінну роботу молодих доярок і трактористів, про клубні турботи, про спорт. І поступово тануть сум і жаль, їх витісняють світлі, приємні почуття. Бо гадає збори, на яких мене обирали секретарем, і порівняв їх з сьогоднішніми. І саме усвідомлення тих змін, які відбулися в настрої хлопців і дівчат, в їх підході до обговорення великих і малих проблем комсомольського життя, повернуло мені спокій і бадьорість. Знаю: не завжди у мене виходило гаразд. Але попрацював разом з товаришами не марно.

В Устинівському райкомі комсомолу весною минулого року мене попередили:

— За справу треба взятись обома руками. Роботи буде багато. Але не губись. Частіше спірайся на активістів, на весь колектив.

В ТОМУ, що працювати треба буде напружено, я переконався в перші ж дні. Облік комсомольців був знехатний, документація велася безсистемно, у деяких товаришів, була велика заборгованість по сплаті членських внесків. Та найбільше хвилювало інше: погано прихвалена байдужість комсомольців до внутрішніх питань. Про це свідчили збори, на яких мене обрали секретарем, — вони пройшли сіро, нецікаво, без комсомольського жару. Це, якщо бути до кінця відвертим, і збентежило мене, і розпало моє самолюбство. Невже я не зможу разом з членами комітету поліпшити комсомольські справи? Зобов'язаний зможу! В цьому допоможуть і комуністи радгоспу, і самі комсомольці.

Непомітно збігали будні. Разом з членами комітету ми ввели порядок в облік. Побували у всіх трьох відділках організації, поговорили з комсомольцями, вивчали по можливості їх настрої, прагнення, залити. Оскарживши організацію це така вже й велика — біля 40 чоловік. намагалися не різати одного разу в місяць проводили загальні комсомольські збори.

Аналізуючи кожен захід комітету ЛКСМУ, я прийшов до висновку, що одним з найкращих засобів виконання комсомольців, ефективного керівництва їхньої діяльністю є комсомольські збори. Дуже вдалою ілюстрацією до такого висновку були урочисті збори, присвячені піввіковому ювілею ВЛКСМ. Вони пройшли, як і належить в такому випадку, урочисто, з участю почесних гостей — ветеранів комсомолу, з нагородженням молодих передовиків. Але треба було позначитися на комсомольцях, коли вони в переполеному залі (бо на свято прийшло все село) давали клятву на вірність комуністичній партії! Я переконаний: кожний комсомолец в ті хвилини був переповнений гордістю за те, що на його грудях сяє значок з дорогим сілуетом Ілліча. А це почуття, глибоко запавши в серце, златіне довіри роки допомагати молодій людині чесно, з багаторічними помислами йти по життєвій дорозі.

На цих зборах ми затвердили заходи комсомольської організації по гідній зустрічі 100-річчя з дня народження Володимира Ілліча Леніна. Ось деякі пункти з них: розгорнути трудове змагання між молодими виробничниками, глибоко вивчати і пропагувати теоретичну спадщину вождя, проводити вечори, присвячені Іллічу, зустрічі з ветеранами партії і комсомолу. Ми вирішили посідати парк на честь ювілею Ілліча, оформити музейну кімнату в Будинку культури і червоні куточки на тваринницьких фермах.

Завдання комсомольців, як видно, на найближчий час були визначені досить чітко.

ЩО ЗБОРИ — сильний засіб виховання, це так. Але ж важливе значення має вибір питання, яке виноситься на обговорення. Порядок денний повинен відображати головну турботу дня, збуджувати у комсомольців почуття високої відповідальності. Подумавши в комітеті, ми вирішили в лютому провести збори з питанням: «Комсомо-

лець, як ти виконуєш статутні вимоги?». Це було викликано необхідністю: дехто з комсомольців був не в ладах з дисципліною, дехто недбайливо виконував доручення організації.

Ми не помилились: це питання хвилювало не лише членів комітету. На зборах пролунала гостра критика рядових комсомольців на адресу начальника штабу «Комсомольського прожектора» Сергія Дромашка. Ох і червонів же він! А заодно і я за те, що не навчив хлопця організувати рейди «прожектористів», аналізувати недоліки. Що ж, і секретареві іноді доводиться опускати долоду очі. А ось помічником кіномеханіка Валерію Буличу я не заздрив. «Розвинтився» зовсім він останнім часом — пиячить, непристойно вів себе в громадських місцях. Комсомольці відверто сказали, що вони думають про Валерія і без вагання оголосили йому сувору догану. Дісталось і таким взагалі непоганим хлопцям, як Володимир Водоп'янов — він часто пропуская політзаняття, Анастолій Дюмін — цей нерегулярно сплачував членські внески. Звичайно, були відзначені і такі комсомольці, які зрештою виконують вимоги Статуту ВЛКСМ. Це доярка Лідія Гліщенко, продавець Раїса Страшкевич та інші.

Ці збори, на мій погляд, зіграли велику роль в житті нашої комсомольської організації. Потреба виносити на обговорення проблему комсомольської дисципліни більше з того часу не виникала.

ІЗ СВОЇХ спостережень я зробив висновок, що саме на зборах у молодій людині з'являється почуття причетності до справ колективу. Пам'ятаю, навесні ми провели збори з питання «Роль комсомольців у боротьбі за збільшення виробництва продуктів рільництва і тваринництва». Доповідач, заступник секретаря парткому М. Р. Шевченко, розповів про плани радгоспу на перед'ювілейний ленінський рік. Плани великі — продати державі 10800 центнерів зерна, 4400 центнерів м'яса, 10 тисяч центнерів цукрових буряків, завершити будівництво механічної майстерні, гаража, пекарні, двох гуртожитків на сто місць, тридцяти квартир для робітників радгоспу.

Комсомольці, які виступали в обговоренні доповіді, цілком схвалили ці плани і дали слово не шкодувати сил для їх здійснення. І час показав, що ці слова не були кинуті на вітер. Нещодавно відбулись збори, на яких ми обговорювали виконання заходів по гідній зустрічі ювілею Ілліча. Ці збори стали справжнім оглядом великих і значних справ комсомольської організації. Я назву лише деякі з них.

Комсомольці-механізатори дружно попрацювали на жнивях. Радгосп значно перевиконав план держави по продажу зерна. Молоді трактористи внесли і свій вклад у дострокове виконання семирічного плану виробництва м'яса. Його продано вже 3.000 центнерів.

Комсомольці успішно закінчили навчальний рік в системі політосвіти, провели багато цікавих вечорів і зустрічей. В селі зелене парк, висаджений ними. На кожній фермі є тепер червоні куточки, оздоблені руками молодих. Скоро в Будинку культури відкривається кімната-музей, експонати якого розкажуть про бойовий і трудовий героїзм земляків...

... Збори наближаються до кінця. Я переводжу погляд з одного обличчя на інше. Ось Валерій Булич. Це вже не той хлопець, яким був раніше. Працює трактористом. Веде себе добре. Акуратно відвідує збори і сплачує внески. На користь пішла йому критика товаришів. І Сергію Дромашкові теж. В жива добре попрацювали і штаб, і пости «Комсомольського прожектора».

Затверджується рішення зборів. Обирається новий склад комітету, а потім і новий секретар — Олександр Ковтуненко, який недавно повернувся з армії в рідний радгосп.

Я міцно тисну йому руку. В нас це буде з ним розмова. Але першу пораду скажу зараз же:

— Пам'ятай завжди: щоб була хороша робота, треба обов'язково спиратися на активістів, на весь колектив...

Л. ФЕДУНЦЬ,
слухач Харківської партійно-радянської школи.
Радгосп «Інгульський»
Устинівського району.

СТОРИЧНИЙ ювілей Володимира Ілліча Леніна. Прагнення зустріти цю урочисту дату трудовими дарунками живуть всі трудящі нашого району. Один з таких дарунків вже вручено Батьківщині — це небувалій врожай зернових, особливо озимої пшениці.

Тільки затихли в степу мотори зернових комбайнів, як почалися другі — «зелені жнива». Знову механізатори вивели у

• ДОСВІД—В ОЛЕКСАНДРІВЦІВ

поля комбайни — на цей раз силосозбиральні. СІЛЬСЬКІ комсомольці добре розуміють залежність між показниками по виробництву м'яса і молока і кількістю заготовлених грубих і соковитих кормів. Вони з воликом, дружно попрацювали на заготовці сіна багаторічних трав, на скиртуванні соломи. А зараз, коли розпочалися «зелені жнива», сотні комсомольців-

ДЛЯ ДОСТАТКУ

колгоспників, старшокласників — пішли на «передову», туди, де створюються запаси кормів для худоби. На 400 гектарах кукурудзи треба використати ще, і цю роботу необхідно провести в строк, щоб збільшити площі для оранки під озимі культури, не допустити зниження якості або псування силосної маси.

Перед заготівлю силосу ведуть колгоспники артіль «Шляхом Леніна». На всіх ділянках цієї важливої роботи — на комбайнах, вивезенні силосної маси, на її трамбуванні — працюють поруч з старшими товаришами комсомольці. За рішенням комітету комсомолу в колгоспі створено п'ять комсомольсько-молодіжних ланок по заготівлі силосу. Комсомольці взяли зобов'язання завершити «зелені жнива» за 14 днів. Порадились з комуністичними, з правлінням колгоспу, комсомольці та молоді дівчата колгоспів та радгоспів Кіровоградської області із закликом дружно включитись в «зелені жнива», докласти всіх зусиль, щоб в короткі строки вдосталь забезпечити тваринництво високоякісними кормами.

Бюро Олександрівського-

райкомі комсомолу схвалило цінне починання комсомольців та молоді артіль «Шляхом Леніна» і зобов'язало комсомольські організації активно включитись у змагання по заготовці кормів. Комсомольська організація — переможець цього змагання — буде нагороджена пам'ятним вишнемом райкомі комсомолу.

ПЕРШІ повідомлення, які надходять з колгоспів, говорять про те, що комсомольці і молоді гаряче підтримали починання юнаків і дівчат артіль «Шляхом Леніна». Групи комсоморг тракторної бригади колгоспу «Іскра» Іван Вєрховий зобов'язав виконувати щодня своїм силосозбиральним комбайном на 10—20 процентів вище норми. Він вже скопив кукурдузу на 30 гектарах. Від його комбайна до силосної ями вивезено біля 800 тонн подрібненої зеленої маси.

Комсомольсько-молодіжна ланка по заготівлі силосу створена і в колгоспі імені Дзержинського. Ось вони, молоді ударники праці: шофер Володимир Петруханов, який на відстані 7 кілометрів робить щоденно по 12—15 ходок, трактористи Іван Міронченко і Віталій Галаціук — вони обертаються від комбайна до силосної ями по 8 раз в день.

Швидко, не допускаючи врат, перевозять кукурудзяну масу сфери артіль «Дружба» — член комсомольського комітету артіль Олексій Черненький, комсомольці Віктор Баранчик, Павло Тиченко. На тракторі «Т-74» масу утрабовують комсомольці Микола Черніюк і Михайло Тищенко.

Прикладів самовідданої праці комсомольців і молоді можна навести ще чимало. Трудовий порив, энтузіазм молодих дають підстави бути впевненим, що плани заготівлі соковитих кормів (143768 тонн) в районі буде значно перевищані.

Леонід ТИХОСТУП,
перший секретар Олександрівського райкомі ЛКСМУ.

ДО 25-РІЧЧЯ СОЦІАЛІСТИЧНОЇ РЕВОЛЮЦІЇ В БОЛГАРІЇ

ТРАПИЛОСЬ так, що деякий час до дев'ятого вересня я знаходився в так званій «групі Віктора», на захід від міста Трина. Групу очолював прибулий з Радянського Союзу болгарський революціонер Штерію Атанасов, а «Віктор» — це конспіративна кличка Ш. Атанасова, яку дали йому ще в Комінтерні.

Тоді я це не знав, що по радіостанції, яку ми так ніжно охороняємо, по кілька разів на день ведуться розмови з Георгієм Димитровим, що перебував у Москві. Потім здогадався... Димитров був настанником Радомірського

загону. Був він і нашим земляком, крім того, мені стало відомо, що він один із видатних керівників комуністичного руху, хоч багато подробиць його життя мені були й не відомі. Не знав я і хто Марек — тільки чув, як радист передавав, щоб його не чекати і радіограма із Москви дуже недарма нас. Пізніше про деякі деталі... А тоді ступра система конспірації не дозволяла рядовим партизанам знати їх. Мені було вісімнадцять років, стільки ж мали і більшість моїх товаришів по зброї, «гроза фашистів» (генеральному меру Софії тоді було п'ятнадцять). І в вірних людях, бо знав, що вони старі, досвідчені революціонери — адже недарма вони щодня розмовляли з Георгієм Димитровим і одягнені в радянську уніформу з погнісними п'ятикутними зрівками на плечках. Цікаво те, що безмежну віру в «вільних і неба» болгарських революціонерів (всі вони сбрили з парашу-

чегия зв'язку з Георгієм Димитровим, секретний шифр, з допомогою якого давали відомості вказівки керівникам нашої партії, кур'єрам, що доставляли інструкції по підготовці збройного повстання, і парашути, особисту безпеку і життя. В ці дні, в горах біля села Добро-Поле, неподалік від Цирна Трава, піднялось кілька батальйонів Тринського загону. Радомірському і Брезницькому партизанським загонам належало доставити зброю в Болгарію для майбутнього вирішального бою, та й самі вони повинні були переобзброїтися, був тут і солдатський батальйон Михеєва, який складався із солдат царської армії, що залишили свої частини, та ще сотні бійців під командувачем Повеців. Ці дві тисячі бійців повинні були за пропозицією Г. Димитрова створити ядро Першої партизанської дивізії, на яку накладалося завдання забезпечити перемогу повстання на західних рубежах країни. Тоді, звичайно, ніхто не знав, що день виступу призначено на дев'яте серпня 1944 року, але кожний відчував, що він наближається. В ті дні у нас був один девіз: «Зброю! Більше зброю!».

В нашому районі знаходилася англійська війська частина, яка теж повинна була потурбуватись про озброєння загону, адже ми воювали проти загального ворога — фашизму, але з цєю справою якогось не давалися. Правда, кілька місяців до цього літаки союзників з Італійського фронту скинули трохи зброї болгарським партизанам. Але це було лише кілька десятків «Томсонів» і схожі на гранати ручні бомби, яких завжди не вистачало. Зате вони спускали нам в достатній кількості запальнички, та протизачатні засоби (хай являються читач), на комплектність яких важко було покаржуватись. Вони, очевидно, знали, що в партизанських загонах є жінки (адже вони вважали партизан «бандами»), як про це неодноразово заявляв сам Черчіль, а тому старались доставити нам «найнеобхідніше».

Цього разу англійська місія відмовилася дати нам будь-яку зброю. Розвідка доповіла, що в нашому районі відбувається скупчення німецьких і болгарських військ

з метою оточити і знищити партизанську дивізію, що формувалася. Питання про озброєння вирішувало наше життя. І в цей рішучий час англійці сказали «ні», виставили класові міркування понад усе. «Віктор» негайно звернувся за допомогою і радою до Георгія Димитрова в Москву. Не минуло й двох годин, як Димитров відповів, що наше прохання буде виконано негайно. Ми звірили координати, ввірвалися в перших числах вересня десять транспортних літаків Радянської Армії почали парелітати впроді ліній фронту, направились до зайнятих партизанами територій на захід від міста Трина. Як тільки до нас долітав туркський мотори, ми розпалювали великі багаття і відходили на кілька сотень метрів, створюючи великі клямки. Наші емігранти, що повернулись із Радянського Союзу, вистрілювали цілу серію різноманітних ракет, повідомляючи червоні радиста текст дуже довгого і складного паролю. Тому що розташовані неподалік від нас фашистські караїли, так ми розпалювали багаття, намагаючись ввести в оману радянських льотчиків. Коли над нами налагодили зв'язок, мавшині зникнули над гребнем гір і починали скандувати на парашутах дорожничий гавгаж. В такі хвилини бійці майбутньої дивізії — молоді робітники підприємств Періїка, ремісники гімназії в Трині, Радомірі і Брезнику, молоді й старі комуністи із сіл тих же околиць, солдати царської армії, що залишили свої частини і перейшли до партизанів, задрали голови, до самозабутті кричали «ура». Аж на рідній яничесь дохост метрів пролетіли радянські люди, комуністи і комсомольці — ті, хто тримав німіції під Москвою і Сталінградом, на корі тепер ми наділилися, винуї героїв Шинка, наші вилнодітвали. В ці похмурі ночі вересня було дуже темно, але і веселий, що багато хто плакав під час перших надвітряно-хвилінуї зустрічей з нашими братами по крові та ідеї.

Після трьох таких рейдів радянських літаків дивізія вже мала кілька тисяч автоматів, легких і важких кулеметів, гранат, патронів, деякі міномети. Велика частина бійців мала навіть по два авто-

ДЕНЬ ПЕРШИЙ

загону, був він і нашим земляком, крім того, мені стало відомо, що він один із видатних керівників комуністичного руху, хоч багато подробиць його життя мені були й не відомі. Не знав я і хто Марек — тільки чув, як радист передавав, щоб його не чекати і радіограма із Москви дуже недарма нас. Пізніше про деякі деталі... А тоді ступра система конспірації не дозволяла рядовим партизанам знати їх. Мені було вісімнадцять років, стільки ж мали і більшість моїх товаришів по зброї, «гроза фашистів» (генеральному меру Софії тоді було п'ятнадцять). І в вірних людях, бо знав, що вони старі, досвідчені революціонери — адже недарма вони щодня розмовляли з Георгієм Димитровим і одягнені в радянську уніформу з погнісними п'ятикутними зрівками на плечках. Цікаво те, що безмежну віру в «вільних і неба» болгарських революціонерів (всі вони сбрили з парашу-

• ЧИМ ТИ ЖИВЕШ, КОМСОМОЛЬСЬКА ГРУПО?

МЕНИ дуже хотілося познайомитись з ними. Від Світлани Куріліної, секретаря комсомольської організації Кіровоградського міськхорчоторгу, я знала, що в магазині «Зустріч» працює численна (як для магазину) комсомольська група. Хотілося знати, чим живуть дівчата, що їх турбує.

І ось я розмовляю з ними: групкомсоргом Людою Окольніною, комсомол-

— Не все, особливо напочатку, — говорить секретар Люда Окольніна. — Здається, проста річ зважити кілограм цукру чи відрізати двісті грамів ковбаси, а все треба вміти. Скажімо, покупець просить рівно двісті грамів, а у дівчат виходить сто дев'яносто чи двісті дев'ять. Нервує покупець, нервує дівчина. — Який же вихід?

— З дня відкриття магазину ми ввели у себе виробниче навчання. Заняття проводимо поперемінно — я, завідувача магазином Валентина Василівна Воробйова, старший продавець Валентина Сергіївна Печенюк, одним словом, ділимось одне з одним всім, хто що знає.

Колектив магазину «Зустріч» сформувався зовсім недавно, бо недавно відкрився і сам магазин. Можливо, слово «сформувався» занадто категоричне, бо формування це ще проходить, хоч і в завершальній стадії, але з того, що зроблено і робиться комсомолками, видно, що дівчата знайшли спільну мову.

Людячелю несподіваним здається, що професія продавця до смішного проста: вміти рахувати до сотні та уважно придивлятися до вагів, намагався посміхатися. Коли сердитий, краще мовчи.

Познайомившись ближче з дівчатами із «Зустрічі», я зрозуміла, що це далеко не так. Продавець повинен мати уявлення про кібернетику, електромеханіку, металургію, бо до магазину заходять інженери, вчені, заводять розмову. Для педагога теж потрібно знати своє слово, для робітника — своє. Оди-ним словом, ніякі інші продавці повинні бути

освіченими, ерудованими, з високою внутрішньою культурою.

— Тепер працювати стало набагато легше, — задоволено констатує завідач В. В. Воробйова. — В торгівлю все більше приходить дівчат з середньою освітою, дівчат розумних, ласкавих, освічених.

Мені не раз доводилося чути про специфіку комсомольської роботи серед працівників торгівлі, громадського харчування, побутових підприємств. Згодна, специфіка є, комсомольські групи на цих підприємствах нечисленні, роздрібнені. Тим більше, робота з комсомольцями сфери обслуговування має бути специфічною. А це значить, що і міськомкомсомолу, і комітети комсомолу міськхорчоторгу, міськпромторгу, побутокмбінату і інші мають врахувати особливості організаційної структури комсомольських організацій, зайнятих у сфері обслуговування.

Автор не має наміру пропонувати рецепти, але із знайомства з комсомольською групою магазину «Зустріч», як, до речі, і з іншими групами, висновок напрашується один: вся організаційна і виховна робота серед комсомольців сфери обслуговування має концентруватися саме в первинній організації, в комсомольській групі магазину, майстерні, сексу.

Я подивилася, які питання вирішують дівчата магазину на своїх комсомольських зборах. Ось вони: політична робота, культура обслуговування, асортимент товарів, естетичний вигляд робочого місця (вкладка товарів, зовнішній вигляд продавця і т. д.), оформлення вітрини, трудова дисципліна, санітарний стан приміщення, взаємне довіря в колективі.

Звичайно, коло питань, які розв'язує це недавно народжена комсомольська

група, дуже широке. Партійна група в магазині «Зустріч» ще не створена, тож комсомольцям доводиться вирішувати і господарські, і виховні питання.

ОСНОВНИЙ напрямок діяльності комсомольської групи магазину «Зустріч» — робота з виховною комсомолок. Скажімо, від чого залежить асортимент товарів в магазині? Дівчата, що стоять за прилачком, дають замовлення на ту чи іншу кількість товарів. Одна замовляє, виходячи із справжніх потреб покупців, інша — бере менше, про всяк випадок. Покупці запитують, а товару немає. Такі явища стають надзвичайною подією, яка негайно виносить на обговорення в комсомольській групі, а потім відбивається в «Комсомольському прожекторі» чи в стішівці «За культуру торгівлі».

Факти, що я навила, відрядні, хоч хотілося б бачити їх більше. Треба, щоб комсомольська група добивалася впровадження нових, прогресивних методів торгівлі.

— Просто, ми ще цього не встигли, — пояснює групкомсорг Люда Окольніна.

Це не зовсім так. Я знаю, що дівчата носили на п'ятій поверх молоку матері з малям, що вони складають списки учасників Великої Вітчизняної війни з метою обслуговувати їх вдома. Але цього мало. Комітету комсомолу міськхорчоторгу треба, навіть необхідно, зараз допомогти молодій комсомольській групі у її діяльності. А запал і наснага у дівчат є.

С. ШЛАПАЧУК.

м. Кіровоград.

ТРЕБА ЗНАТИ КІБЕРНЕТИКУ

ками Тамарою Чмихун, Людою Барановою, Валєю Свідзінською і їх подругами. Дізнаюсь, що майже ніхто з них не має спеціальної освіти, що більшість після шкільної лави прийшли прямо за прилавок.

Звичайно, де б людина не працювала, вона повинна мати хоч елементарні знання і навички зі свого фаху. Цікавлюсь, чи не важко дівчатам, чи все в них виходить гаразд.

ЗОЛОТИЙ ФОНД

У ПОЛЕ З... СЕРПАМИ

Цікавий експеримент провели поблизу села Роксолани на Одещині науковці Інституту археології АН СРСР. Обробітніть дерев'яні серпани, взяті в музеї, вони виявили в полі. Перед жінками — однакові ділянки пшениці. За командою почалися жнива. З'ясувалося, що серед кам'яних зерниць найефективнішим у роботі є серп, який належить до ранньої трипільської землеробської культури. В групі бронзових країн визнано серп так званого кавказького типу з інгульського кладу.

На збиранні пшениці і ніса було випробувано десять інструментів, знайдених під час розкопок на території України, Середньої Азії, Кавказу, Близького Сходу, Трансильванії. Вивчення різниці зерниць давних предків, переврка їх ефективності допоможе розширити і поглибити знання економіки первісного суспільства.

Ю. МИХАЛЮК, кор. ПАТАУ.

маті. Зброя була новою — радянською і трофейною німецькою. Жодна частина болгарських фашистів не була так озброєна, не кажучи вже про високий бойовий дух наших людей та їх готовність до боротьби. Перша військова частина провінника, що стала на шляху дивізії, здалася нам без бою на горі Тумба.

Впередній повстання 9 вересня 1944 року могутні партизанське з'єднання, здатне вести бій з будь-яким формуванням царських військ (а у нас до цього часу було вже кілька гармат) направилася на схід, в бік столиці. Я був у дозорі Другої бригади і бачив, як не міг стримати сліз Штерю Атанасов, коли ми проходили повз Карна. Ладже він в цих місцях не був з 1925 року, коли емігрував в Радянський Союз. Плакали й інші, вже літні, мужні люди, що воювали в Іспанії. Плакали при зустрічі з рідною болгарською землею.

А в цей час в селі Мило-славці, недалеко від Трина, першому селі, в якому ми зупинилися, всі жителі вийшли нас зустрічати. На околиці ми побачили старого дідуся і хлопчика з хлібною і чебрецем (чистої солі не знайшлося в селі). Вони пригостили нашого командира Штерю Атанасова, що зійшов з коня. Кілька тисяч бійців і людей, що збіралися на зустріч, закричали «ура» і почали салютувати. Партизани змішались з натопком селян. Всі намагалися наблизитися до «Віктора» і ніхто не хотів врітти, що він болгарин, а не росіянин: не може бути, щоб серед партизан не було кількох «братушків», в крайньому разі хоч би один радянський генерал.

Прошопили ті місяці, де кілька днів до цього, загинув Георгій Аврамов, керівник софійської зони повстання, ми направились селами в самий Трина (де в бою загинув племінник Георгій Димитрова — Любчо) і Брезник, в якому в бою з карателями загинув член обласного комітету Радянської влади молоді Родо-слав Григоров. Витративши запас патронів, він останню кулю пустив в себе. Прошопили ми і повз Коштанського моста, де поліцейські повісили юнака Марина Асенова і вчительку Лелю. Прошопили ми і через Ярджаловці, куди не повер-

Димитр ПЕТРОВ, Агентство Софія-Прес.

ДІВЧАТА — НА ТРАКТОРИ

ЦЕ ВЖЕ — ДИНАСТІЯ

БУВАЄ інколи згадаю тридцять років... А потім — про сьогодні. Як зміни відбулися на селі! Зараз не уявляєш собі колгоспу без тракторів, автомашин. Професія механізатора тепер найголовніша на селі. В нашому колгоспі нараховується в господарстві 22 комбайни, десятки тракторів, автомашин. Серед наших механізаторів є і дівчата. От хоча б Зіна Чайковська. Як тільки починає світити, вона, вправляючись по господарству, прямує до тракторної бригади.

Вже третій рік працює трактористкою. Подруги говорять:

— Вийдеш, Зіно, заміж — все одно покинеш. Одружилась, і не кинула машини. Тепер разом з чоловіком Дмитром працює на «Т-40».

Задумали Дмитро і Зіна будувати собі дім. Колгосп допоміг. Виділив кошти, матеріали. Хіба ж відмовиш тим, хто вкладає душу в хліборобську справу. Хіба не будеш гордитись за них? Ну хоча б лише за те, що вони працюють нарівні з чоловіками.

А ось другий приклад. Колгоспний шофер Галина Кравчук вже водить машину близько восьми років. І не кожен водій може з нею позмагатися. Машина у Галини завжди в ладу. Від автоінспекції не має жодного зауваження. А скільки зоощадила пального! Чоловік у неї теж шоферус.

Тож не дивно, що дівчата наші йдуть вчитися на курси трактористок, шоферів — їм є з кого брати приклад.

Запитайте Галину Лугову, члена комсомольського бюро колгоспу, що її примусило стати шофером. Вона відповість, що пішла за прикладом Галини Кравчук. Це ж відповість і її подруга — шофер Люба Полякова.

«Ні, — кинуть часом недалекі люди, — не дівоцтво це справа». Це — помилка. Щоправда, не кожна з дівчат зможе бути трактористкою чи шофером. Тут треба мати любов до техніки, настирливість оволодіти нею.

Ви думаєте не було важко Галині Луговій? А ні, ні добре знає машину. Студентка — за оцінками, вчиться в технікумі. На другому курсі вже. А другу — учасниця художньої самодіяльності, — співає.

Шкільній молоді, що закінчила в цьому році

—10 класів, є за ким їти. Тож хороше стає на душі батькам, що зміна хліборобська буде гідна їх.

Разом з юнаками цієї осені на курси трактористок в училище підуть й дівчата нашого колгоспу. Віряться, що з них будуть досвідчені хлібороби, як їх ровесниці з Бобринеччини Марія Снігур, Катерина Кулакевич, Галина Вовк, що працює в нашому колгоспі. Галина Вовк — наша дівчина. Приїхала в рідний колгосп з подружкою Л. Пашенцовою на практику. Працюють. І не гірше хлопців.

Можливо, в деяких господарствах на це поповнення діяльності звернено. То скажу: даремно. Коли вже пішла династія ангелінок, треба лиш втати її. Вони покажуть свою заповзятість, якщо їм підти назустріч. Ми вже пересвідчилися у цьому.

О. БРОВОНИ, голова колгоспу імені Жданова Новоукраїнського району.

Тетяна Місюра закінчила восьмирічку. Ціле літо працювала в колгоспі. А оце в Петрівському райкомі комсомолу її вручили путівку в профтехучилище. Дівчина буде механізатором.

В обкомі комсомолу майбутні механізатори зустрілися з комсомольськими активістами, працівниками обласного управління профтехосвіти. А тепер — в Бобринечі.

Фото Ю. ЛІВАШНИКОВА.

Бобринечі. Тут, в училищі механізації сільського господарства, щодня приймають гостей. З усіх районів області сюди з'їжджаються дівчата, які вирішили стати ангелінками. Велика група дівчат здобуватиме спеціальність майстрів механічного доіння корів. Інші жінки стануть механізаторами широкого профілю, вони після закінчення училища працюватимуть на тракторах, комбайнах.

